

SARAH DESSEN UN CÂNTEC PENTRU TINE

Traducere din limba engleză și note
ANA MARIA GONȚEA

LITERA

București
2020

Capitolul unu

Numele piesei era „Un cântec pentru tine”. Până acum am auzit-o, probabil, de vreun milion de ori. Mai mult sau mai puțin.

Toată viața mi s-a povestit despre cum tata a scris cântecul ăsta în ziua în care m-am născut. Era pe undeva prin Texas, pe drum, după ce deja se despărțise de mama. Povestea spune că, atunci când a aflat că m-am născut, s-a așezat cu chitara în brațe și l-a compus pur și simplu pe loc, într-o cameră de la Motelul 6. I-a luat o oră, câteva acorduri, două strofe și un refren. Toată viața lui compusese muzică, dar acesta avea să fie unicul cântec pentru care a ajuns la notorietate. Chiar și după moarte, tata a rămas omul care să fi dat lovitura vieții lui o singură dată. Sau de două ori, cred, punându-mă și pe mine la socoteală.

Acum auzeam cântecul din niște boxe suspendate, pe când ședeam pe un scaun de plastic la reprezentanța auto, în prima săptămână din iunie. Era cald, toată natura înflorea, iar vara ne ajungea deja din urmă. Ceea ce

însemna, firește, că venise vremea ca mama să se căsătorească din nou.

Era deja la a patra încercare, a cincea – dacă îl punem la socoteală și pe tata. Preferam să nu. În ochii ei, însă, fuseseră căsătoriți – dacă se poate socoti căsătorie faptul că fuseseră cununați în mijlocul deșertului, de către o persoană oarecare pe care o întâlniseră cu câteva momente mai devreme, la un popas. Pentru mama, o astfel de căsătorie e una valabilă. Cu toate astea, își schimbă soții tot așa cum alți oameni își schimbă culoarea părului: din plictiseală, apatie, sau pur și simplu fiindcă își imaginează că următorul soț va îndrepta totul o dată și pentru totdeauna. Când eram mai mică și am întrebat-o despre tata și despre cum s-au cunoscut, pe vremea când încă eram curioasă, obișnuia să ofteze, să-și fluture mâna și să spună: „Of, Remy, era în anii '70. Știi tu”.

Mama mereu crede că eu știu totul. Dar se înșală. Tot ceea ce știam eu despre anii '70 erau cele învățate la școală și de pe History Channel: Vietnam, președintele Carter, epoca disco. Și tot ceea ce știam într-adevăr despre tata era „Un cântec pentru tine”. Pe tot parcursul vieții mele, auzisem melodia pe fundalul reclamelor și al filmelor, la nunți, în dedicații și topuri de la radio. Chiar dacă tata nu mai e printre noi, cântecul – siropos, idiot, insipid – își continuă existența. Până la urmă, va trăi mai mult și decât mine.

Tocmai ascultam cel de-al doilea refren când Don Davis, de la „Don Davis Motors”, și-a scos capul din birou și m-a văzut.

– Remy, draguță, iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Intră.

M-am ridicat și l-am urmat. Peste opt zile, Don avea să se alăture unui grup nu prea exclusivist, devenind tatăl meu vitreg, Din acest grup, el era primul comerciant de mașini, al doilea nativ în zodia Gemeni, singurul care câștiga bani. El și mama s-au cunoscut chiar acolo, în biroul lui, atunci când am venit cu ea ca să își cumpere o nouă Toyota Camry. O însoțisem pentru că îmi cunosc mama: ar fi plătit direct prețul afișat, presupunând că era fix, ca și cum ai cumpăra portocale sau hârtie igienică la supermarket. Și nimeni nu ar fi oprit-o, pentru că mama e destul de populară și toată lumea crede că e bogată.

Primul agent cu care am vorbit arăta ca și cum abia ar fi ieșit de pe băncile facultății. Aproape că a leșinat atunci când mama s-a repezit la cel mai nou model, dotat cu toate opțiunile, și și-a băgat nasul înăuntru ca să simtă mirosul de mașină nouă. A luat o gură zdravănă de aer, a zâmbit și a decretat „O cumpăr!” cu emfaza-i caracteristică.

– Mamă..., i-am spus, încercând să nu strâng din dinți. Dar era mai pregătită de atât.

Tot drumul o învățasem, cu instrucțiuni precise, ce să spună, cum să se comporte, tot ceea ce îi trebuia ca să negocieze în avantajul ei. Îmi tot spunea că mă asculta, deși umbla încontinuu la ventilatoarele de la aerul condiționat și se juca cu geamurile mele automate. Pe cuvânt că asta îi declanșase febra de a avea mașină nouă: faptul că tocmai îmi cumpărasem eu una.

Așa că, după ce ea stricase totul, era momentul să preiau eu discuția. Am început să îi pun agentului întrebări directe, lucru care i-a dat emoții. Își tot arunca privirea dincolo de mine, către ea, ca și cum aș fi fost un fel de

căine de pază pe care clienta lui îl putea potoli. Eram obișnuită cu asta. Dar chiar pe când el începea să tremure, am fost întrerupți de Don Davis însuși, care a reușit într-un timp record, de aproximativ cincisprezece minute, să ne invite în biroul lui și să se îndrăgostească iremediabil de mama. Stăteau acolo holbându-se unul la celălalt, în timp ce eu am negociat cu 3 000 de dolari mai puțin și l-am convins să adauge și un plan de întreținere, un strat de protecție și un încărcător pentru CD-player. Cred că era cel mai bun târg din istoria Toyota, nu că ar fi observat cineva asta. Mereu se așteaptă de la mine să mă ocup de orice, pentru că eu sunt administratorul afacerilor mamei mele, psihologul, meseriașul bun la toate, iar acum – organizatorul ei de nuntă. Norocoasa de mine!

– Deci, Remy, a spus Don în timp ce ne așezam, el – în tronul rotativ de piele din spatele biroului, iar eu – vizavi de el, în scaunul îndeajuns de incomod cât să grăbească vânzarea.

Absolut totul din reprezentanță era conceput astfel încât să spele clienții pe creier. Cum ar fi fost câte un memo pentru agenți să încurajeze clienții să dea curs unor oferte avantajoase, „pierdute” întâmplător acolo unde le puteai citi, sau modul în care birourile erau amenajate astfel încât să „tragi cu urechea” la agentul tău care îl ruga pe manager să îți facă o ofertă bună. Plus faptul că fereastra în fața căreia eram eu acum așezată dădea spre partea de parcare din care clienții își preluau mașinile noi-nouțe. Odată la câteva minute, unul dintre agenți conducea pe cineva în dreptul ferestrei, chiar în centru, îi înmâna cheile strălucitoare și zâmbea binevoitor în timp ce clientul dispărea în lumina asfințitului, exact ca în reclame. Ce grămadă de prostii!

Acum Don se fâțâia pe scaun, aranjându-și cravata. Era un bărbat masiv, cu o burtă mare și cu un început de chelie: mi-a venit în minte cuvântul *păstos*. Dar o adora pe mama, dragul de el.

– Ce trebuie să fac astăzi?

– OK, i-am spus, căutându-mi în buzunarul de la spate lista pe care o adusesem. Am verificat la magazinul de costume, te așteaptă săptămâna asta pentru ultima probă. Lista pentru cina de dinaintea nunții e cât de cât finalizată, la șaptezeci și cinci de persoane, iar firma de catering a cerut un cec pentru restul din avans până luni.

– Bine.

A deschis un sertar din care a scos un dosar de piele în care își ținea carnetul de cecuri, după care s-a întins spre buzunarul jachetei după un pix.

– Cât îți trebuie pentru firma de catering?

Mi-am aruncat un ochi pe foaie, am înghițit în sec și i-am răspuns:

– Cinci mii.

A dat ușor din cap și a început să scrie. Pentru Don, cinci mii de dolari nici nu se puneau ca fiind bani. Nunta în sine îi făcea o pagubă de aproape douăzeci de mii, dar nici acest lucru nu părea să îl deranjeze. Dacă se adaugă și renovarea casei noastre ca să putem locui cu toții împreună, ca o familie fericită, datoria pe care Don i-o iertase fratelui meu pentru camionetă și întreținerea vieții de zi cu zi alături de mama, ajungeam la concluzia că investiția lui era una considerabilă. Dar dacă mă gândesc mai bine, asta era prima lui nuntă, prima căsătorie. Era novice. Familia mea, pe de altă parte, se afla de mult în categoria profesioniștilor.

A rupt cecul din cotor, mi l-a întins și mi-a zâmbit.

Respect: Ce altceva? m-a întrebat.

Am consultat iarăși lista.

- OK, mai e doar formația, cred. Angajații de la restaurant mă întrebau...

- Totul e aranjat, mi-a zis, făcând un semn cu mâna. Vor fi acolo. Spune-i mamei tale să nu-și facă griji.

Am răspuns cu un zâmbet, pentru că asta aștepta de la mine, dar eram amândoi conștienți de faptul că ea nu-și făcea deloc griji pentru nunta asta. Își alesese rochia și florile, iar restul îl lăsase în seama mea, pretinzând că avea nevoie de fiecare secundă liberă ca să lucreze la cea mai recentă carte a ei. Adevărul era că mama ura asemenea detalii. Îi plăcea enorm să se arunce cu capul înainte în diverse proiecte, să se lupte cu ele timp de aproximativ zece minute, după care își pierdea interesul. Prin toată casa erau împrăștiate mici grămezi de mărunțișuri care îi captaseră cândva atenția: seturi de aromoterapie, software pentru generarea de arbori genealogici, teancuri de cărți cu rețete japoneze, un acvariu cu patru laturi acoperite de alge și cu un singur supraviețuitor, un pește alb, gras, care îi mâncase pe toți ceilalți.

Majoritatea oamenilor puneau comportamentul haotic al mamei pe seama faptului că era scriitoare, ca și cum asta explica totul. Din punctul meu de vedere, era doar o scuză. Adică, neurochirurgii pot să fie nebuni și ei, dar nu zice nimeni că asta ar fi un lucru normal. Din fericire pentru mama, numai eu eram de această părere.

- ...e atât de curând! a exclamat Don bătând cu degetul în calendar. Îți vine să crezi?

- Nu, i-am răspuns, întrebându-mă care fusese prima parte a frazei. E incredibil! am adăugat.

Mi-a zâmbit, după care a mai aruncat un ochi la calendar, pe care data nunții, 10 iunie, fusese încercuită de mai multe ori, în culori diferite. Presupun că nu-l puteam învinui că era încântat. Înainte s-o cunoască pe mama, Don ajunsese la vârsta la care majoritatea prietenilor lui renunțaseră la speranța că avea să se mai însoare vreodată. În ultimii cincisprezece ani locuise singur într-un apartament aflat în imediata vecinătate a autostrăzii și-și petrecuse mare parte din timp vânzând mai multe mașini Toyota decât oricine altcineva din statul nostru. Iar acum, peste nouă zile, avea s-o primească în viața lui nu numai pe Barbara Starr, prodigioasă scriitoare de romane de dragoste, ci și pe mine și pe fratele meu, Chris, la pachet. Și era fericit. Asta chiar că *era* un lucru incredibil.

În acel moment interfonul de pe biroul lui a bâzâit zgomotos, iar din el s-a auzit o voce de femeie:

- Don, Jason e cu un 80-57 pe platformă și are nevoie de părerea ta. Să îl trimit la tine?

Don mi-a aruncat o privire, apoi a apăsă butonul și a răspuns:

- Sigur. În câteva momente.

- 80-57? am întrebat.

- Jargon de reprezentanță, mi-a răspuns el cu simplitate, în timp ce se ridica de pe scaun.

Și-a aranjat părul, acoperindu-și începutul de chelie pe care îl observasem doar odată ce se așezase pe scaun. În spatele lui, de partea cealaltă a ferestrei, un agent rumen la față îi înmâna unei femei însoțite de un copil mic cheile de la noua ei mașină: le-a luat, în timp ce copilul o trăgea de fustă în încercarea disperată de a-i atrage atenția. Însă ea nu părea să observe.

- Nu-mi place că trebuie să te grăbesc, dar...

- Am terminat, i-am spus, îndesând lista înapoi în buzunar.

- Apreciez din suflet tot ceea ce faci pentru noi, Remy, a adăugat el în timp ce ocolea biroul.

Mi-a pus o mână pe umăr, ca un tată, iar eu am încercat să-mi scot din minte faptul că toți ceilalți tați vitregi de dinaintea lui făcuseră exact același gest, cu aceeași gravitate și cu același înțeles. Și ei credeau că eram acolo pentru totdeauna.

- Nu-i nici o problemă, i-am răspuns, în timp ce el și-a mutat mâna ca să-mi deschidă ușa.

Pe coridor ne aștepta un agent, împreună cu „80-57”, care se pare că era codul pentru un „client indecis” - o femeie scundă, ce își ținea geanta strâns și purta un hanorac pe care era imprimată o pisicuță.

- Don, a început vânzătorul, tacticos, dumneaei este Ruth, încercăm din răputeri să îi găsim o Corolla nouă astăzi.

Ruth își muta, îngrijorată, privirea de la Don către mine, și înapoi la Don.

- Eu doar..., a izbucnit ea.

- Ruth, Ruth, a spus Don, liniștitor. Haide să luăm loc un minut și să vorbim despre cum te putem ajuta. Bine?

- Exact, a întărit vânzătorul, împingând-o ușurel înainte. Să stăm puțin de vorbă.

- OK, a spus Ruth, puțin nesigură, dar îndreptându-se către biroul lui Don.

În trecere, mi-a aruncat o privire ca și cum făceam parte din acel scenariu, iar eu m-am străduit să nu-i spun să fugă, cât mai repede și fără să se uite în urmă.

- Remy, mi-a șoptit Don cu aerul că ar fi observat, ne vedem mai târziu, bine?

- OK, i-am răspuns, urmărind-o pe Ruth cum intra în birou.

Vânzătorul a condus-o către scaunul incomod, așezat cu fața spre fereastră. Acum, un cuplu de asiatici se urcau în noua lor camionetă. Amândoi zâmbeau în timp ce își ajustau scaunele, admirând interiorul. Femeia a deschis parasolarul, privindu-și reflexia în oglinda aflată înăuntru. Amândoi răsufiau adânc, inspirând mirosul de mașină nouă, iar bărbatul a băgat cheia în contact. Apoi au pornit la drum, făcându-i cu mâna agentului, în trecere. Apusul intra în scenă.

- Deci, Ruth, a spus Don în timp ce căuta o poziție comodă pe scaun, iar ușa se închidea și eu abia îi mai vedeam fața. Cum pot să te fac fericită?



Tocmai eram la mijlocul salonului de prezentare când mi-am amintit ceea ce mă rugase mama să îi amintesc neapărat lui Don în legătură cu cocktailurile din seara aceea. Noul ei editor se afla în oraș, chipurile în trecere dinspre Atlanta, și voia să socializeze puțin. Scopul real al vizitei era faptul că mama rămăsese în urmă cu un roman, așa că toată lumea începea să se agite din pricina asta.

M-am întors și am străbătut din nou coridorul până la biroul lui Don. Ușa era încă închisă și auzeam voci în surdină din spatele ei.

Ceasul de pe peretele opus era genul de ceas de școală, cu numere mari, negre, iar unul dintre ace tremura. Era